

[Grete Schødt]

trængte vedligeholdelsesarbejder. I et af de seneste svar til udvalget har boligministeren da også nødtvungen måttet erkende dette, selv om man har forsøgt at undgå denne indrømmelse.

Beboerdemokratiet svækkes. Fremover må driftsudgifterne kun stige højst 2 pct. I virkeligheden kan det siges at være et indgreb i de frie overenskomstforhandlinger, fordi lønudgiften til ansatte altså kun må stige 2 pct. eller der skal findes andre besparelser for at opnå dette mål. Det er endnu et eksempel på, at dette forslag er totalt ubrugeligt.

Det skinner tydeligt igennem, at dette lovforslag skal hastes igennem på grund af udmeldingen af boligkvoterne, som et flertal i Folketinget vedtog på finansloven. Vi har stor forståelse for denne udmelding til boligbyggeriet og byggebranchen, men resten af dette lovforslags indhold er ikke tilstrækkelig gennemarbejdet, og det ville tjene boligministeren til fordel at gøre denne indrømmelse.

Socialdemokratiet beklager, at der er et flertal, der vil gennemføre dette lovforslag uden vilje til forhandling eller erkendelse af forslagens mangler. Det lover ikke godt for den brede enighed om boligpolitikken, som vi gerne så etableret, men som kræver helt andre udspil fra regeringen og ikke mindst vilje til forhandling.

Holger K. Nielsen (SF):

I svaret på spørgsmål 2 til L 90 er der en opgørelse over, hvor meget boligbyggeri Boligministeriet forventer i 1991, og deraf fremgår det, at man forventer en nettotilgang på mellem 15.500 og 17.500 boliger. Jeg vil godt gøre Folketinget opmærksom på, at det er et overordentlig lavt tal. Boligbyggeriet er i bund i Danmark i øjeblikket både på det private parcelhusområde, i det private udlejningsbyggeri og nu også i det almennyttige byggeri.

Det synes vi ikke er sagligt begrundet. Regeringen har selv brugt Ølgaardrapporten som udgangspunkt for sin boligpolitiske planlægning. Jeg vil godt gøre opmærksom på, at i Ølgaardudvalget har man lavet nogle beregninger, hvor man har en forudsætning om en nettotilgang på 20.000 boliger årligt – betydeligt over det her nævnte niveau. Selv med en nettotilgang på 20.000 boliger årligt vil boligbehovet først være dækket efter år 2000. Det betyder, at der i den mellemliggende periode faktisk er et

stort udækket boligbehov, behov for nybyggeri. Med dette lave tal vil dette problem blive forøget.

Det er, som om hele den boligpolitiske diskussion nu har som forudsætning, at alle boligproblemer er løst. Jeg ved godt, at der omkring år 2000 vil ske en mætning af boligbehovet. Det ved vi godt alle sammen, men jeg vil godt gøre opmærksom på endnu en gang, at man i øjeblikket står med et efterslæb i forhold til boligbehovet, og at der faktisk vil ske en stigning i den potentielle boligefterspørgsel i de kommende år. Det er de tal, vi har fra Ølgaardrapporten. Det er derfor ikke sagligt begrundet, at man opererer med så lavt et nybyggeri, som tilfældet er her. Det betyder som sagt, at man får en nettotilgang, der ligger betragteligt under det, man forudsatte i Ølgaardrapporten. Derfor ville vi godt have haft en stigning i kvoten for nybyggeriet.

Et vigtigt punkt i debatten om boligbyggeri-loven i år har været den ændrede byggeskadefinansiering. Her lyttede jeg med stor interesse til Centrum-Demokraternes ordfører. Jeg var i valgkampen til adskillige møder med CD, og det, som CD dengang lagde meget stor vægt på, var jo, at der måtte ikke ske huslejestigninger for hverken ejere eller lejere. Det var nærmest en mærkesag for CD. Men sandheden er jo, at denne ændrede byggeskadefinansiering vil give forhøjede huslejer, medmindre man har en idé om, at pengene kommer dumpende ned fra himmelen, og det tror vel ikke engang CD på. Derfor er det da klart, at den ændrede finansiering i sidste ende skal bæres af lejerne. Hvem skulle ellers bære den ændrede finansiering? Derfor vil den ændrede byggeskadefinansiering give højere huslejer. Jeg kan forstå, at CD har forsøgt at mingelere noget igennem, men har været for bundet af finanslovforliget og af samarbejdet med den borgerlige regering. Det er trist, at det i så stor udstrækning går ud over de mange valgløfter, som CD gav under valgkampen. Det synes vi er ganske beklageligt.

Lad mig til sidst nævne et tredje punkt, som vi lægger stor vægt på, og som gør, at vi ikke kan stemme for lovforslag nr. L 90. Det er den begrænsning af beboerdemokratiet, rammen for driftsudgifterne er udtryk for. Vi mener bestemt ikke, at alle udgiftsstigninger i de almennyttige afdelinger er fornuftige. Det siger vi ikke at de er, for der kan godt spares ude om-